

Les Mans Violentes

Setembre 2014.

"Només els castcs són de veritat obscens"
Joris-Karl Huysmans

Direcció: Iván Morales

Repartiment

I	Albert Pérez
II	Carme Sansa

Lectura dramatitzada el 13 d'Octubre del 2014 dintre del Torneig de Dramatúrgia de Temporada Alta.

- I. Poc més de cinquanta. Home.
- II. Poc més de seixanta. Dona.

I (al públic) Obro els ulls. (pausa) La llum que entra, abusiva, m'obliga a tornar a plegar les parpelles. (pausa) És com si el sol, just abans de desaparèixer, per avui, volgués demostrar-nos, només a nosaltres, els aquí presents, sí?, el seu poder definitiu; i amb aquesta intenció ejaculés tot el foc del qual ell és capaç, davant meu, a través dels finestrals de l'estudi. (pausa) Sóc a casa? (pausa) No m'atreveixo a passar de la porta. (pausa llarga) A dins: Cossos incomplets m'esperen, de totes les mides, gegants, minúsculs, oberts, del revés... Tots quiets. Expectants. Enmig de les muntanyes de papers amb apunts, d'utensilis i materials sòlids. La llum il·lumina una gruixuda capa de pols que ho arrebossa tot d'un vernís que acaba de definir la geografia, aturada, que sembla esperar-me, amb impaciència. (pausa, al buit) Perdoneu-me. (al públic) És la meva família, de matèria mixta. (pausa) Abans de tornar aquí, fa uns dies, em trobava en una d'aquelles reunions festives obligades, no?, esgotadores, d'aquelles amb les quals ja he pres la decisió de pagar el peatge mínim necessari, estava intentant portar amb la màxima elegància possible l'armadura, ferma, que resistís les picades fortes de mans a l'esquena, els somriures presumptuosos, les mirades desorbitades, els colls altius, les paraules fàl·liques, els nassos oberts i aixecats com túnels abissals on, si caigués, es podria perdre un dinosaure descomunal. I de cop, en un cop de cap defensiu em trobo amb un noi, entre la gent, no molt jove però definitivament més jove que jo, d'aspecte deixat, amb el pit inflat amb orgull i la mirada d'un animal insegur, de bracet, amb una noia esvelta, desubicada, pell forta. (pausa) I prenc consciència que estic prement els punys com si volgués arrancar-me les ungles de la punta dels dits d'un toc. (pausa) I en un altre cop de cap, alerta perquè sento que algú m'està mirant, em trobo a l'altra banda un home envellit, geperut, amb els ulls profundament moixins, supurant enveja, humiliació, que acaba d'abalançar-se sobre el noi orgullós per colpejar-lo amb tota la ira de què és capaç, fins que l'ha fet caure al terra, plorant espantat, tacant-se els punys amb sang, amb la resta de convidats que els intenten separar, desconcertats, confusos, com si acabessin de despertar. (pausa) I entenc que és el meu reflex això que estic veient, al vidre d'una porta. (pausa) Aquell vell embogit, rabiós: Jo. (pausa) I se'm buida el pit. (pausa) I llavors decideixo que no puc esperar més i he de tornar a casa abans que les meves entranyes acabin de podrir-se. (pausa) I ara, aquí, em sento incapaç d'entrar dins de l'estudi. (pausa llarga) Faig un pas endavant i baixo de les muntanyes cap al sud de la ciutat, on l'aire es fa més dens per la humitat del port, on el cel es torna impetuós, vermell com les artèries. L'aire bull, fa olor de terra cremada. Sembla que un volcà ens avisés que és a punt d'inundar-nos, a tots, de lava per deixar-nos immòbils davant les portes de l'infern.

La melodia d'una kora es fa present a poc a poc, in crescendo.

I Un jove embolcallat en cuir, camuflat amb la carta d'un restaurant turístic, repeteix el seu mantra: Coffeeshop, coffeeshop, coffeeshop, un indigent sense samarreta, amb una panxa en forma de g minúscula, cirròtica, parla amb vehemència a un interlocutor invisible, asenyalant el buit, un nen xinès rodonet i brillant juga sol amagat entre els matolls, asseguts en una terrassa, dos turistes ancians, arrugats, es besen i s'acaronen, al costat d'una font, un jove pràcticament despullat es bufeteja a ell mateix, fora de sí, una noia pintada en tinta xina dels peus fins al front passa ràpida sobre rodes. (pausa) Una melodia negra, calmada, m'arriba des de les escales, davant de l'aigua pudenta, on descobreixo un africà alt de pell lluminosa, amb braços, cames, dits quilomètrics, esprement les cordes finíssimes d'una kora, deixant anar una pau ancestral.

La melodia de la kora desapareix.

I Però miro les meves mans. I segueixo tancant els punys com si els meus dits volguessin fugir per darrera dels canells.

II (al públic) Perdoneu un moment. No voldria jo en qualsevol cas destorbar-vos de cap de les maneres en la vostra conversa tan interessant. Només us voldria ensenyar, si m'ho permeteu, una sèrie de dibuixos, creacions originals, personals, úniques, completament exclusives. (pausa) Gràcies. (pausa) En aquesta hi podeu veure al Cobi, que en realitat era una dona, però el Mariscal la va haver de transvestir, perquè el món heteropatriarcal antediluvià de l'esport la pogués acceptar, no?, que està masturbant-se emprant com a dildo l'estrella de La Caixa del Joan Miró. (pausa) Jo, aquesta, l'anomeno: "L'origen del món".

I Per cert. (pausa) Pel que tinc entès, crec que aquest matí han enterrat el meu pare.

II (cantant, a I) Vaig anar a Manlleu i valga'ns Déu/ Vaig anar a Reus i me n'he fet creus¹.

I (cantant, confús) Vaig passar per Manresa/ I no hi ha cap sorpresa.

II (cantant) M'he perdut per Vic i estava avorrit/ M'han dit hippie fes-te soci del Barça.

I/II (cantant) M'han dit hippie fes-te soci del Barça.

I Què fas per aquí?

II M'has descobert.

I Com has vingut?

II Autobús, després en tren, barco i després una mica d'autostop.

I (pausa) Estàs venent pintures?

II Vols comprar?

I Has vingut fins aquí aquesta nit?

II Amb algunes fliparàs -

I Estàs bé?

II (riu) Dec estar més o menys com tu.

I Seu. (pausa) Seu amb mi i pren-te alguna cosa.

II Això està ple de clients potencials.

I Què vols?

II Una cervesa.

I (pausa, al cambrer) Una cervesa.

II (s'asseu) Ha estat un bon enterro.

I Vols un cigarro?

II Gris, depriment, reprimit, caspós, decrepit i catàrtic com han de ser els enterros.

I (pausa, al públic) Les seves mans rasposes, i plenes d'abaloris, accepten el cigarro que li ofereixo i el porten cap als seus llavis, marcits. (pausa) Encenc el metxero i amb el raig de llum em sembla veure-la, quaranta anys enrere. (pausa) La meva germana va ser la primera en marxar de casa, sí? Jo, nen encara, envejava la seva nova llibertat i esperava amb impaciència la meva. Tan aviat com vaig tenir pèls penjant dels ous vaig deixar de refugiar-me sota les faldilles fosques i aspres de madre per fer-ho a les de la meva germana, de colors vius. (pausa) Així doncs, ella i jo vam començar una nova vida, a l'altre extrem del món, trenta quilòmetres, en aquesta petita ciutat, acorralada. Anys foscos, freds, de mans que no ens tocaven, van donar pas a un món on mai no sabíem en quin dia de la setmana vivíem, i si et mancava alguna cosa només havies de sortir al carrer a buscar-la. A ella la sentia pell amb pell i això em donava valor. (pausa llarga) No va ser fins que va començar, per primer cop, amb els seus viatges d'anada i tornada a la casa familiar, que vaig entendre, tot i que vaig trigar, potser massa, que la mateixa espurna que li feia brillar els ulls, també li cremava l'ànima. (pausa) Al final, pendular entre l'infern del foc, aquí, i l'infern del gel, a la casa familiar, es va convertir en la seva manera de viure. (pausa, la mira) El seu cos, ara, ha perdut equilibri, s'ha fet de cendra, i les seves escapades com la d'aquesta nit, s'han fet

esporàdiques. Per sort. (pausa) Així que és ella, la que em va encomanar la fam de llibertat, la que ara es refugia al forat mastegant sorra, d'acord?, i jo, l'alumne que ha superat el seu mestratge, l'únic fidel a la promesa de no tornar mai més. (pausa) Abans jo tenia forces per anar a casa, de tant en tant, una breu visita, més curta que llarga, el temps just perquè em durés la màscara, fins que un dia, i aquí ve el gir melodramàtic d'aquesta faula, aquells caps de tribu, sí?, dels quals nuestro querido padre, amb mà de ferro, defensava els interessos, i ja sabem de qui i de què estem parlant, oi?, van decidir que els nous temps, aquests, ja no necessitaven els seus serveis i van fer públics els seus estrictes mètodes. Els mètodes del meu pare, vull dir.

(pausa) La meva germana i jo vam descobrir que papá no era només un rígid home de lleis antigues, sinó també un dels artistes de la tortura més sàdics del segle passat. (pausa) Oi? (pausa) A partir d'aquell dia va caure el silenci definitiu entre padre, madre i jo. (pausa) No va ser cap decisió personal. (pausa) Només vaig quedar-me mut. (pausa llarga, a II) Has venut molt? (pausa) Eh?

II No arriba a zero.

I Madre está sola?

II (pausa) Amb la familia.

I Bé.

II Demà, ja veurem si...

I (l'interromp) Igualment, vés a casa. (pausa) Siusplau.

II Tu has venut molt?

I (pausa) Em sembla que una mica.

II "De veritat us diré que és la Vida la que dóna la Vida -

I Molt bé.

II - mentre que vosaltres, els que imagineu que sou donants no sou pas -

I (al públic) Per ella això és normal.

II - una altra cosa que simples testimonis²."

I Escolta'm, no, atenta, a mi no me la fots, és així, em sents? (pausa) No, em sents? Eh? Em veus? Saps on som? Saps qui sóc? Oi que sí, oi? (la interromp abans de que parli) No, no, no. No. No. Agafes això, eh?, són precioses, t'ho juro, són bellíssimes, m'encantaria tenir aquesta màgia, m'encantaria, les agafes, siusplau, t'aixeques, te'n vas, això està ple de gent, és una nit meravellosa, la gent està morint-se ara mateix, sí?, de ganes,

² Kalil Gibran, "El profeta".

estan, t'esperen, eh?, tothom t'espera, de veritat, amb delit, encara que no ho sàpiguen, t'aixeques i te'n vas a fer el que hakis de fer amb qui ho hakis de fer i a mi em deixes aquí tranquil i solet, d'acord? (al públic) Què collons esteu mirant?

II Ja saps que no en vendré ni una.

I (al públic) No teniu la vostra puta família o què hòsties?

II Hauré de vendre el meu poncellatge a algun llòbrec desconegut al mig d'un carreró llardós.

I (pausa) Ja t'agradaria.

II És el meu monstre -

I Molt bé.

II - i aquesta nit li donaré de menjar.

I s'aixeca.

II No hi tens res a veure.

I Em fa tan feliç que ens haguem trobat, m'encanta tant veure't -

II Cap ressentiment.

I - i m'encanta tant riure amb tu i m'encanta cantar amb tu -

II Cap deute.

I (pausa) No veus el que em fas?

II (al públic) El meu germà comença a plorar. (pausa) Veig com s'encongeix davant meu. (pausa) Allargo la mà, l'encaixo fort contra la seva. Amb els meus dits esquifits i arrugats, estrenyent-los amb força amb els seus, li demano que m'acompanyi. Li dic que ell no és responsable, que jo decideixo, que avui necessito dues coses: Necessito donar de menjar al meu monstre, perquè avui s'ha despertat, i cony, doncs perquè em ve de gust, perquè necessito cremarme una mica, una mica molt, una mica infinit, per dintre. Però també el necessito a ell, a prop, i la sort ha volgut que me'l trobés, i no vull renunciar a aquest regal afortunat de l'atzar, i perquè també l'he buscat jo una mica, està clar, a l'atzar l'hem d'empènyer també, però precisament per això li agafo la mà. Ben fort. (pausa) I ell no me la deixa anar. (pausa) I, així, m'acompanya a les cases altes que hi ha vora el riu est de la ciutat. (pausa) No només necessito la seva companyia emocional, pel dol i això, també és una qüestió de seguretat, potser fa dos anys que no em deixo caure per aquí i qui sap si trobaré alguna cara coneguda o no. I, efectivament, quan pugem al segon pis del número 39, l'africà baixet i musculós que ens obre

la porta ens confirma que el Changó ja no para per aquí. (pausa) Ens mira amb violència indissimulada, però em sento tranquil·la notant el braç fort del meu germà a tocar del meu. (pausa) Reprimeixo un somriure infantil, reconec en el meu cos aquella adrenalina divertida que tots dos compartíem en les nostres aventures, sabeu?, trenta anys enrere. (pausa) L'africà baixet i musculós ens deixa entrar igualment al pis brut i fosc. (pausa) Darrera d'una porta hi veig plorant una noia jove que podria ser jo mateixa vinguda d'una màquina del temps. (pausa) Un altre africà em reconeix, jo a ell no, amb un somriure sincer. Li presento al meu germà i me n'adono que l'estic mirant a la cara per primer cop, en una eternitat: El seu rostre sembla impassible. No delata nervis ni angoixa ni fàstic ni impaciència ni cap de les emocions que jo podria haver anticipat. Però tampoc no em mira amb complicitat. (pausa) Mai no havia vist els seus ulls tan tristos. (pausa) L'africà del somriure sincer em passa el producte, el meu germà li paga. (pausa) Tinc el botí, les mans em cremen. (pausa) L'africà del somriure sincer es pensa que el meu germà i jo som parella, som amants, això abans ens passava pràcticament sempre, i em descobreixo, ara sí, somrient. Somrient. Coqueta. (pausa) Sortim d'allà, i jo no tinc res a dir. Crec que em sento culpable. (pausa) Lògic, no? Una germana gran mai no hauria d'anar a comprar heroïna de bracet del seu germà petit. (pausa) (canta a I) Vaig passar per Igualada / La basca ben cremada / He passat per Olot com un estaquirot...

I no canta.

II acusa el seu silenci.

II Quan arribem a casa seva, dalt de les muntanyes, darrera dels jardins, entenc, només amb un cop d'ull, que el meu germà es troba més sol que mai. (pausa) Però pena cap, de fet l'envejo. (pausa) També és fàcil de veure que, des de l'últim cop que hi vaig venir, el molt cabron no ha deixat de fer diners. (pausa) Això no ho envejo tant, no. No podria fer res de bo amb la butxaca tan i tan plena. (pausa) El seu estudi és allà, a la dreta, ell no em convida a entrar, jo no li ho demano. Sóc ionqui, tinc pressa. (pausa) M'assec en un d'aquells sofàs fets de teranyina per no deixar-te anar, mai, i mentre preparo l'instrument, automàtica, me n'adono que ell m'està observant amb ulls de minyó que acaba de veure al drac menjar-se a la princesa i (imita un rot) fer un rot. És que és la primera vegada que em veu fer això. En tots els meus anys d'addició aquesta era una imatge que havia evitat que presenciés per tots els mitjans. (pausa) Sóc egoïsta, no? (pausa) Una egoïsta feliç. (pausa) Finalment deixo que el verí m'entri a les venes i m'estiro al sofà mentre deixo que el blanc m'enlluerni. (a I) Vas arribar a llegir mai la llista?

I (pausa) Quina llista?

II La que van publicar als diaris.

I (pausa) No.

II No? (pausa) Jo me les sé de memòria.

I Sí?

II Com si fos la tabla periódica.

I Et serveix d'algo?

II (pausa) Un cop vaig anar amb madre a una de les teves exposicions.

I Ah.

II Ens vam passar tot el dia allà.

I A quina?

II Madre es passava hores només amb una escultura. La mirava per totes les bandes, es fixava en tots els detalls, s'apropava massa i els guàrdies li cridaven l'atenció tota l'estona.

I (pausa) Què et va dir?

II Encara te'n recordes de com és, no? (pausa) Mai no l'he vist tan emocionada. (pausa llarga) M'acaricies el cap una mica? (al públic) El meu germà abaixa el cap i s'apropa, a poc a poc. (pausa) Noto com s'asseu a terra, al meu costat. (pausa) Aixeca el braç, m'apropa la mà al cap. (pausa) Tot agafa el color blanc d'un blau brillant. (pausa) Els dits del meu germà, tremolosos, intenten fer-se un lloc entre els meus cabells. S'esforcen per fer-ho amb delicadesa, els hi costa, reprimeixen la seva tremolor, tensió, engarrotiment. (pausa) Fan tot el que poden per no ferirme. (pausa) I així vaig desapareixent, embriagada de química, com Déu mana, però també de gratitud, com si fos el primer cop a la meva vida que em sento a casa.

I (pausa llarga) (canta per ell) Vaig passar per Igualada / la basca ben cremada / Vaig passar per Olot com un estaquirot... (al públic) Començo a aixecar-me. Em pesa el cos i el cap. Em fa molt mal la gola, cauré malalt. I un cop alçat, per fi, no em cal girar-me cap enrere per assegurar-me que ella encara dorm. La sento respirar, feixuga. (pausa) I només fent una altre passa endavant torno a trobar-me a l'estudi, aquí, ara d'esquena als finestrals, el sol m'està avisant que vol sortir i les meves còrnies, ara, no podran sobreviure als raigs punxants. Músculs engarrotats, el pit ofegat, els genolls volen caure, el cervell vol dormir. Però aquí davant: Les cames hercúlies, encara sense pèls, els caps oberts, albins, els esborranys d'argila rogenca, les peces de marbre, encara a mig desvirgar... M'esperen. (pausa, al buit) Ja ho sé. No tornaré a fugir. Com a mínim, en un temps. (al públic) El sol em pica el clatell, m'amago darrera de l'ombra.

(pausa) Em fa mandra baixar les persianes.

II (al públic) "El tambor", breument, consistia en col·locar, a sobre del cap del pacient, un cubell d'alumini, com un capgròs així una mica marciano, no? Entre tots els altres es tractava de bastonejar el cubell fort, tan fort com fos possible, sí?, baquetejar-lo bé, fins esmicolar-li els timpans, deixar-lo sord de per vida. (pausa) Per descomptat, també fer-li tant de mal en el procés com fos possible.

I M'envolten taques de llum ballant, encerclant-me. Les meves parpelles es pleguen, de plom. No sé quants segons trigaré en perdre definitivament l'equilibri.

Imperceptiblement, comença a sonar in crescendo la melodia de kora, un altre cop.

II Amb el mateix cubell també es podia fer "la bañera", em seguiu? (pausa) La banyera s'omplia d'aigua, o d'una altra mena de líquids, més humiliants, i ficaves el cap de la persona en qüestió a dintre, així, ajupit, amb el cap cot, no? (pausa) I es tractava del que ja us podreu imaginar.

I Les meves mans, les úniques desvetllades, autònomes, s'eleven, s'apropen a un petit cubell d'aigua bruta, no sé quant de temps porta aquí, però les meves mans es banyen a dintre, soles, cas omís del meu esgotament, envoltades, elles, de capgrossos petits. Han nascut aquí dintre.

II L'"Electricista". Un cos moll. Un bon grapat de cables connectats a una font elèctrica. I la imaginació.

I Ben xopes, s'apropen les meves mans a una de les petites figuretes d'argila vermella, encara per definir, i comencen a acariciar-la, suaus, aplicant la pressió justa, mínima, donant forma amb la punta dels dits a una figura, humana?, congelada al bell mig d'un salt. (pausa llarga) La llum em crema l'esquena.

II mira a I.

II (pausa, al públic) Per cert, heu vist aquest?, mira, es una dona estirada al llit, així, molt sensual, no? A primera vista, és obvi que l'he fet imitant l'estil de la Pilarín Bayés, però si t'hi fixes és una versió de "La morfina" de Santiago Rusiñol.

La música de la kora deixa de sonar.

II El talent amb les mans és una cosa que portem ben endins tota la família.

Fosc.